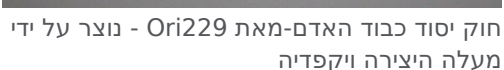

17/02/1992 | יב אדר תשנב

בשעה ארבע לפנות בוקר ביום י"ב באדר תשנ"ב (17.2.1992) התחוללה במדינת ישראל סוג של מהפכה. השיח הציבורי באותו יום היה טרוד בענייני ביטחון וסוגיות פוליטיות שונות, ורק חמישים ושלושה חברי כנסת נכחו בישיבה שבה אושר חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, ושלושים ושניים בלבד מהם תמכו בו. אולם המהפכה, שיש שיגידו שהיא מהחשובות בתולדות המדינה, יצאה לדרך. החוק שהבטיח לשמור על הזכות לחיים, לחירות, לכבוד ולקניין של כל אדם, כלל בתוכו את הפסקה ולפיה "אין פוגעים בזכויות שבחוק זה אלא בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל שנועד לתכלית ראויה". למרות הצהרתו החד משמעית של יוזם החוק, אוריאל לין, ולפיה החוק לא ישפיע על מעורבותו של בית המשפט העליון בעבודת הכנסת, הוא בסופו של דבר אפשר תוך זמן קצר את התעצמותה של מדיניות האקטיביזם המשפטי מבית מדרשו של השופט אהרן ברק. מדיניות זו גרמה לשסע עמוק בחברה הישראלית, למחלוקת נוקבת סביב משמעותן של הכרעות המוסדות הנבחרים לעומת הכרעות בתי המשפט ולהבעת חרטה על החוק מצד כמה מהח"כים שתמכו בו בשעתו.

לאירועים נוספים בקרו אותנו:
history.orot.ac.il

